

S. Madsen: Jeg var glad ved at høre i Gaar, at den højtærede Minister nærede Sympati for Havneanlægget ved Slagen. Derimod var jeg mindre glad ved at høre, at denne Sag skulde udskydes, indtil der forelaa en samlet Plan for de forskellige Havneanlæg, som paatøntes. Det forekommer mig nemlig, at der her er et godt udarbejdet Projekt, som der kunde bygges efter, og den højtærede Minister erkendte jo ogsaa, at en saadan Havn vilde gøre Nytte deroppe. Det Beløb, som her forlanges, er heller ikke urimelig stort, og jeg indser derfor ikke, hvorfor dette Anlæg skulde udskydes til en fjern Fremtid. Skulde vi have en saadan samlet Plan, er jeg bange for, at det Beløb, som da bliver krævet, vil for mange se saa uoverkommeligt ud, at det vil vanskeliggøre, at vi overhovedet saa begynde. Et Sted maa vi dog begynde, og det forekommer mig, at naar her er udarbejdet en saadan Plan, kunde man ogsaa godt begynde her. Den højtærede Minister mente dernæst, at man ikke kunde give et saadant Laan til Kommunen deroppe, da det var saa stort, at man ingen Udfigt havde til at saa det tilbagebetalt igen. Jeg er i den Henseende slet ikke uenig med den højtærede Minister. Mener han, at vi hellere bør anlægge en saadan Havn som Statshavn, skal jeg gerne være med dertil. Jeg tror heller ikke, det spiller nogen Rolle for Slagens By, enten det bliver en privat eller en Stats-Havn. Hovedsagen er, at de saa en Havn. Det kan jo godt være, at det kan blive byrdefuldt for Kommunen en Gang i Fremtiden at betale saa stort et Laan tilbage, og at det derfor maaste ogsaa er helbigst, at Staten straks paatager sig Byrden og derfor ogsaa faar de Indtægter, en saadan Havn kan give. Skønt jeg saaledes ikke i den Henseende er uenig med den højtærede Minister, vil jeg dog gerne endnu en Gang henstille baade til den højtærede Minister og til Finansudvalget, om vi dog ikke til tredje Behandling kunne tage denne Sag under nøje Overvejelse, for at vi kunne saa Bevillingen allerede i Aar. Da det fra alle Sider erkendes, at det er et af de Steder, hvor vi maa bygge en Fisterihavn, synes jeg, at der var god Grund til at begynde der. Man kan jo ikke anvende en saadan Bevilling paa et eller to Aar. Der vil hengaa flere Aar, inden et saadant Anlæg kan fuldføres, og derfor forekommer det mig ikke saa galt, om man gav Bevillingen allerede i Aar. Men da den højtærede Minister mener, at Bevillingen maa gives paa et andet Grundlag end det af mig forlangte, vil jeg ikke lade

foretage nogen Afstemning over mit Forslag, men vil dog ikke i Djebløkket tage det tilbage, da den ærede Ordfører har bebudet at ville udtale sig om Spørgsmaalet, og det vil jeg ikke afskære ham fra. Jeg vil saaledes Spørgsmaalet staa aabent, indtil Ordføreren har udtalt sig om Sagen, og saa først vil jeg tage Endringsforslaget tilbage i det Haab, at Sagen vil kunne blive Genstand for nøjere Overvejelse inden tredje Behandling.

N. Nielsen: Det, jeg først vil omtale, er det Endringsforslag, om hvilket jeg alt en Gang har haft Ordet, idet jeg gerne vil gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til den omhandlede Enke efter en Plantør. Den højtærede Minister udtalte, at der i alt Fald ingen stærk Grund var til at gaa højere op med denne Bevilling, fordi de almindelige Regler vare fulgte. Det har jeg heller aldrig betvivlet. Jeg tillod mig i min første Udtalelse at bemærke, at jeg ingen Tvivl nærede i saa Henseende. Derimod kom jeg maaste lidt stærkt til at præcisere Trangsprincippet, og herimod forvarede den højtærede Minister sig ved at gøre gældende, at man ikke udelukkende kunde lægge det til Grund for denne Slags Bevillinger. I den Henseende bemærkede Ministeren, at man tog Hensyn til Trangen, og hvor der ikke var Trang, satte man enten Understøttelsen ned eller lod det hele falde bort. Jeg har selvfølgelig ikke betvivlet, at noget saadant skete, og navnlig at det var Tilfældet for den høje Ministers Bedkommende. Hans Ord tør sikkert staa til Troende i den Henseende. Naar jeg paa den anden Side i mine første Udtalelser om denne Sag maaste brugte nogle stærke Ytringer i den Henseende, var det paa Grund af min Væsnning i Betænkningen under andre lignende Poster, navnlig under Stiftsministeriet. Jeg skal tillade mig at nævne blot to Forhold for derved at vise, at det ikke er altid, at Trangshensynet gøres gældende i den Grad, som det forekommer mig, at det burde. Jeg tænker her paa Nr. 75 og 78 i Betænkningen. Der ville ærede Medlemmer, hvis de slaa efter, se, at der i det første Tilfælde er Tale om Understøttelse til en Maskinmester Linds Enke. Hendes Mand havde været ansat siden 1865 og døde 1895. Han havde en Løn af 1,605 Kr. Enten er nu 77 Aar gammel, næsten blind, nervesvækket o. s. v. Hun faar efter Forslaget 180 Kr. Der bemærkes endvidere, at Manden i 1891 blev Dannebrogsmænd paa Grund af hæderlig og tro Tjeneste. Under Nr. 78 foreslaas der en Understøttelse til Enten efter